

KAPITOLA 1

Smrt ve vojenském táboře

Ve stanu byla téměř tma, jen slabé mihotavé světlo svíčky ho trochu osvětlovalo. Také už se ochlazovalo a podsaditý muž, který seděl na lavici u malého stolu, si přes široká ramena přehodil kožich. Vpředu si jej sepnul řemínkem a znovu sklonil hlavu, aby se podíval do své široké dlaně. Držel v ní jemný kousíček látky. Kapesníček s vyšitými kytíčkami a s erby v rozích – českým, moravským, slezským a lucemburským.

Palcem jezdil po jeho povrchu a vzpomínal. Myslel na ni a chvílemi mu cukalo v koutcích úst. Někdy mu naběhla žilka na čele a oči potemněly. Hned však následoval melancholický úsměv. Nebylo pochyb, že se v jeho nitru odehrává zápas. Myslel na ženu, která byla jeho velkou životní láskou. Myslel na ženu, kvůli níž byl ochoten hodně obětovat, riskovat a chovat se nevypočitatelně. To kvůli ní se pustil do války se všemi ostatními, to kvůli ní se postavil dvěma králům. Pozvedl meč ve chvíli, kdy ostatní sklonili hřbet, a to jen kvůli jediné slze, kterou spatřil na její tváři. Šel do boje, který nikdy nemohl vyhrát, šel proti všem, pro její úsměv.

Vždycky věděl, že ji nemůže mít. Byla pro něj nedosažitelná, byla to jeho bohyně. Zlobil se sám na sebe, když do něj nešetrně kopl jako do neposlušného psa, ale stačilo, aby kývla prstem, a věrný rytíř byl tu, připraven bít se

s celým světem. Povýšená, panovačná a pyšná až za hrob dovedla cloumat jeho emocemi jen pouhým pohledem. Byl válečník, ze kterého měli nepřátelé náležitý respekt. Zažil chvíle, kdy při jeho vjezdu do Prahy lidé šileli a křičeli na něj: „Meč českého království, ochránce české řeči, Zajíc se lvím srdcem!“, kdy ho dav zbožňoval. Ona to považovala za samozřejmost.

Jen jednou se vymanil z její opojné moci, kterou svírala jeho srdce, a postavil se proti ní. Tenkrát už to bylo pro jeho ješitnost příliš. Po letech otroctví ducha se jednoho dne neudržel a vyznal se jí. Byl to výlev šilence, kterému se nedokázal ubránit, a klekl jí k nohám. Nevěřicně na něj hleděla a pak se s kamenným výrazem napřáhla a udeřila ho vši silou do tváře. Po políčku následovalo vědro opovržení a urážek. Vyčetla mu, že využívá její tísně, že je proradný a zrádný. Jak si vůbec může myslet, že by se snížila a zradila by svého manžela? Rychle se jí snažil vysvětlit, že tomu tak není, ale už ji nezastavil, byla vzteky bez sebe. Vychrlila toho na něj tolik, že rázem pochopil, co u ní znamená „věrný rytíř“, a nenáviděl ji. Celá ta léta pro ni byl jenom jakýsi poslušný stupínek k moci. Ubohé *nic*, na které šlápla, když vystupovala na svůj trůn.

Opustil ji a čas trávil na svém hradě. Jen zdáli sledoval dění kolem ní, avšak brzy byl vtažen do víru událostí a po boku odvěkých nepřátel bojoval proti ní. Viděl, kam ji zahнала její výbušnost, pýcha a touha po moci. Nehnul ani prstem, když skončila ve vězení, a snažil se zapomenout. Teprve pak přišla.

Když viděl příjezd její družiny, bylo mu jasné, že uprchla a jde ho zatáhnout do sítě svých intrik. Chce svého věrného rytíře zase připoutat k sobě. Byl si vědom, co by to znamenalo. Postavit se proti právoplatnému